

מסכת יבמות

פרק ח

א. הערל וכל הטמאים, לא יאכלו בתרומה. נשיהן ועבדיהן, יאכלו בתרומה. פצוץ דכא וכרות שפכה, הן ועבדיהן יאכלו, ונשיהן לא יאכלו. ואם לא ידעה משנעשה פצוץ דכא וכרות שפכה, הרי אלו יאכלו:

ב. איזהו פצוץ דכא, כל שנפצעו הביצים שלו, ואכלו אחת מהן. וכרות שפכה, כל שנכרת הגיד. ואם נשתיר מהעטרה אכלו כחוט השערה, כשר. פצוץ דכא וכרות שפכה, מתרין בגיורת ומשתקרת, ואינון אסורין אלא מלבא בקהל, שנאמר (דברים כג), לא יבא פצוץ דכא וכרות שפכה בקהל ה':

ג. עמוני ומואבי, אסורים, ואסורין אסור עולם, אבל נקבותיהם מתרות מיד. מצרי ואדומי אינם אסורים אלא עד שלשה דורות, אחד זכרים ואחד נקבות. רבי שמעון מתיר את הנקבות מיד. אמר רבי שמעון, קל וחמר הדברים, ומה אם במקום שאסר את הזכרים

אסור עולם, התיר את הנקבות מיד, מקום שלא אסר את הזכרים
אלא עד שלשה דורות, אינו דין שנתיר את הנקבות מיד. אמרו לו,
אם הלכה נקבל, ואם לדין, יש תשובה. אמר להם, לא כי, הלכה
אני אומר. ממזרין ונתינין, אסורין, ואסורן אסור עולם, אחד
זכרים, ואחד נקבות:

ד. אמר רבי יהושע, שמעתי שהסרים חולץ, וחולצין לאשתו,
והסרים לא חולץ ולא חולצין לאשתו, ואין לי לפרש. אמר רבי
עקיבא, אני אפרש. סרים אדם חולץ וחולצין לאשתו, מפני שהיתה
לו שעת הכשר. סרים חמה לא חולץ ולא חולצין לאשתו, מפני
שלא היתה לו שעת הכשר. רבי אלעזר אומר, לא כי, אלא סרים
חמה חולץ, וחולצין לאשתו, מפני שיש לו רפואה. סרים אדם לא
חולץ ולא חולצין לאשתו, מפני שאין לו רפואה. העיד רבי יהושע
בן בתירא על בן מגוסת שהיה בירושלים סרים אדם, ויבמו את
אשתו, לקים דברי רבי עקיבא:

ה. הסרים לא חולץ ולא מיבם. וכן אילונית לא חולצת ולא
מתיבמת. הסרים שחלץ ליבמתו, לא פסלה. בעלה, פסלה, מפני
שהיא בעילת זנות. וכן אילונית שחלצו לה אחיו, לא פסלוה.
בעלוה, פסלוה, מפני שבעילתה בעילת זנות:

ו. סֵרִיס חֲמָה כִּהֵן שְׁנֵשָׂא בֵּת יִשְׂרָאֵל, מֵאֲכִילָה בִּתְרוּמָה. רַבִּי יוֹסִי
וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים, אֲנִדְרוּגִינוֹס כִּהֵן שְׁנֵשָׂא בֵּת יִשְׂרָאֵל, מֵאֲכִילָה
בִּתְרוּמָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, טַמְטוֹם שְׁנִקְרַע וְנִמְצָא זָכָר, לֹא יִחַלֵּץ,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא כֶסֶרִיס. אֲנִדְרוּגִינוֹס נוֹשֵׂא, אָבֵל לֹא נִשָּׂא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
אוֹמֵר, אֲנִדְרוּגִינוֹס חֲבִיבִים עָלָיו סְקִילָה, כְּזָכָר: